

ת"פ 54410/06/13 - מדינת ישראל נגד ואל ריא

בית משפט השלום בעכו

14 יולי 2014

ת"פ 54410-06-13 מדינת ישראל נ' ריא(עציר)

בפני כב' השופטת ג'ני טנוס
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ואל ריא (עציר)

נוכחים:

בא כוח מאשימה עו"ד נהלה גני

הנאשם - נוכח

בא כוח נאשם - עו"ד חמוד אחסאן, ס. ציבורי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע לפי הודאתו בעבירות שלהלן: חבלה כשעבריון מזויין- עבירה לפי סעיף 334 ו-335 (א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "**החוק**"); החזקת סכין למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק; תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק; ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

2. עלפי הנטען בכתב האישום, ביום 19.6.13 בהיותו בקניון סח'נין, תקף הנאשם שלא כדין את המתלונן מוסטפא אבו סאלח באופן שסטר לו על פניו, ללא הסכמתו, הלא בפניו באגרופו ובעוד מוסטפא שרוע על הארץ הכה אותו הנאשם באמצעות ידיו. כתוצאה מכך נגרמה למתלונן חבלה של ממש שהתבטאה

עמוד 1

בנפישות מתחת לעין ימין.

3. כמו כן, משהגיעו לקניון שני אחיו של מוסטפא, פאדי ופיראס, ושעה שפאדי פנה לנאשם ושאל אותו מדוע תקף את מוסטפא, נטל הנאשם כסאות שהיו במקום והחל להשליך אותם לעבר פאדי ופיראס, ואז ניגש לבית קפה סמוך, נטל משם סכין גדולה בעלת להב מקובע ומשונן, ואיים בפגיעה שלא כדין בפאדי ופיראס באופן שנופף באמצעות הסכין לעברם בכוונה להפחידם.

4. בהמשך לכך, הוסיף הנאשם לרדוף אחרי פאדי ופיראס כשסכין שלופה בידו והוא מנופף בה לעברם והשליך לעברם כסאות. פאדי בתורו נטל מתקן מתכת לעיתונים על מנת לגונן על עצמו מפני הכסאות שהשליך לעברו הנאשם, וכשהאחרון התקרב אליו, השליך פאדי לעבר הנאשם את מתקן העיתונים, ואז דקר הנאשם את פאדי באמצעות הסכין ופצע אותו בידו השמאלית. כתוצאה מכך נגרם לפאדי פצע בגודל 3 ס"מ במרפק שמאל, פצע שריטה בצד החיצוני של כף יד שמאל והוא נזקק לתפרים ולחבישת הפצעים.

זאת ועוד, הנאשם תקף שלא כדין גם את פיראס באופן ששרט אותו באמצעות הסכין בשכם שמאל וגרם לו שריטה בשכם.

5. ראיות לעונש:

הסנגור הגיש מספר הודעות שנגבו במהלך החקירה של המשטרה, אשר שופכות אור על השתלשלות האירועים באותו יום, באופן המקשה מרמת מסוכנותו של הנאשם ומפחית מהרושם החמור העולה מתיאור העובדות שבכתב האישום.

6. טיעוני ב"כ המאשימה :

בטיעוניו לעונש טען ב"כ המאשימה כי העבירות בהן הורשע הנאשם הן מסוג העבירות החמורות שהעיקרון המנחה לגביהן הוא עיקרון ההלימה. לטענתו, על בית המשפט להגן על האינטרסים המוגנים בשימור חיייהם וגופם של אזרחי המדינה ובכלל זה חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, ולכן אחד היעדים העיקריים של הענישה בעבירות אלו הינו הגמול וההלימה.

ב"כ המאשימה הפנה למספר פסקי דין בהקשר של תת תרבות הסכין וטען, כי נוכח ריבוי המקרים של מעשי אלימות תוך שימוש בסכין, ולאור המעשים המיוחסים לנאשם, מתחם העונש ההולם בעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 12 חודשים ל-3 שנות מאסר.

ב"כ המאשימה הוסיף, כי אומנם לנאשם אין עבר פלילי, אך העדרו של עבר פלילי איננו אמור לשמש כמטריית

הגנה לנאשם. לפיכך עתר ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש ברף העליון של המתחם, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

7. טיעוני ב"כ הנאשם :

בטיעונו ציין ב"כ הנאשם כי המקרה דנן מגלה נסיבות מיוחדות וחריגות המחייבות התייחסות לקולא בשיקולי הענישה.

לטענתו, אירוע התקיפה החל בכך שהמתלונן הטריד ועקב אחרי קטינות לתוך שירותי הנשים בקניון. משניסה מאבטח הקניון להניא אותו מכך ולהעיר לו על התנהגותו, החל המתלונן לקלל ולתקוף אותו בהדיפות ודחיפות ידיים. הנאשם אשר ראה את המתרחש נרתם לעזרת המאבטח בהיותו אדם מבוגר, ואז החל המתלונן לקלל את אחותו של הנאשם והדף אותו תוך כדי השמעת איומים. המתלונן לא הסתפק בכך והזעיק לקניון את שני אחיו, פאדי ופיראס, אשר הגיעו לשם וחיפשו את הנאשם. הנאשם נלחץ מהסיטואציה ובהיותו במצוקה, לקח סכין שהייתה מונחת במקרה על שולחן עבודה באחת המסעדות, ועשה מה שעשה.

ב"כ הנאשם הוסיף, כי מדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי החי חיים נורמטיביים, שנכחותו במקום האירוע הייתה מקרית לחלוטין ומבלי שהיה מצויד בסכין. עוד נטען, כי הפציעות שנגרמו למתלונן ולאחיו הן מנוריות ולא משמעותיות.

בנוסף לכך, הנאשם ומשפחתו דאגו לעשות סולחה עם המתלונן ומשפחתו.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה בה הסתפקו בתי המשפט בענישה של עבודות שירות, מאסר על תנאי קנס ופיצוי. אשר לנסיבות המקרה דנן, ב"כ הנאשם עותר לעונש הצופה פני עתיד, קנס ופיצוי למתלוננים.

8. דין:

מעשה העבירה פגע בערך הבסיסי לו זכאי כל אדם לשלמות הגוף והנפש ולתחושת הביטחון שלא יאוונה לו כל רע. בית המשפט העליון בתיק ע"פ 3573/08 **עוואדרה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.4.2010) קבע כי:

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט

להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח" (שם, בפסקה 45 ראו גם: ע"פ 175/10
חנוכיב נ' מדינת ישראל, פסקה 42, ניתן ביום 8.7.2011; ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן**, פסקה 21 ניתן
ביום 10.11.2009).

9. המקרה נשוא כתב האישום מצטרף לסטטיסטיקה הולכת וגוברת של מקרים בהם מדובר בפגיעה בגופו של הזולת תוך שימוש בכלי נשק קרים, ובפרט בסכינים. בנסיבות אלו נקבע, כי שיקול הענישה המרכזי במקרים מסוג זה סב סביב שיקולי גמול והלימה, באופן המחייב בדרך כלל הטלת עונשי מאסר.

10. בית המשפט העליון בתיק ע"פ 8912/13 **מדינת ישראל נ' טל** (סעיף 15. ניתן ביום 13.2.2014) קבע, שעבודות שירות אינן חורגות ממתחם הענישה הראויה בנסיבות העבירה ובנסיבות האישיות של הנאשם שם אשר הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק העונשין.

11. בתיק אחר שנידון בבית המשפט המחוזי בחיפה ע"פ (חי') 54371-05-12 **כובאני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.9.2012), נקבע, שעונש המסתכם בעבודות שירות ופיצוי לקורבן העבירה הוא עונש נסבל במדרג החומרה של עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיפים 378 ו-380 לחוק העונשין.

12. בתיק פלילי שנידון בבית המשפט המחוזי בחיפה, ת"פ 28049-04-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (בפני כב' השופט מ' גלעד. ניתן ביום 5.2.2014), מדובר היה בעבירות אלימות שונות מאלו בהן הורשע הנאשם שלפניי, אך אני מוצאת כי ניתן להתבסס על האמור בגזר הדין שניתן שם לצורך קביעת העונש ההולם בנסיבות המקרה שלפניי. בתיק הנ"ל מדובר היה בנאשם שהורשע עפ"י הודאתו בתקיפה וגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין), כאשר מעובדות אותו מקרה עולה, כי על רקע ויכוח שנתגלע בין מספר בחורים ביניהם חברו של הנאשם, הגיע הנאשם למקום כשהוא רכוב על קטנוע, הוא ניגש לחבורה, אחז באלה מעץ והכה את המתלונן בראשו בחוזקה באמצעות האלה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן שבר דחוס פתוח בצד ימין של ראשו, עם המטומה אפיידורלית מתחת לשבר. המתלונן הובהל לבית החולים, נותח לצורך שחזור השבר ואושפז בבית החולים למשך 4 ימים.

בית המשפט המחוזי באותו מקרה גזר על הנאשם מאסר לתקופה של 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

הנה כי כן, הגם שמדובר בתיק הנ"ל בסעיפי עבירה שונים מאלה בהם הורשע הנאשם שבפניי, שלו מיוחסת בנוסף לכל גם החזקת סכין למטרה לא כשרה, הרי שבתוצאה הסופית מודבר היה שם בתקיפה באמצעות אלה שגרמה לאותו מתלונן חבלה חמורה בהרבה מהחבלה שנגרמה למתלונן ואחיו בתיק זה.

13. ברור אם כן, שענישה הכוללת ביצוע עבודות שירות חלף מאסר בפועל, מצויה ברף התחתון של מתחם הענישה ההולמת בגין עבירות אלו, שכוללות במקרה דנן גם החזקת סכין למטרה לא כשרה, כאשר הרף העליון של המתחם יכול להגיע בפציעות חמורות יותר לרף של 36 חודשים.

14. בהמשך לאמור ולצורך קביעת העונש המתאים לנסיבות המקרה ונסיבות הנאשם שלפניי, מן הראוי להתחשב בעובדה כי הרקע לאירוע הוא היחלצות הנאשם לסייע למאבטח מבוגר להתמודד עם המתלונן אשר ביצע, עפ"י הנתען, מעשים פסולים כלפי נשים בקניון ולא נשמע להוראות המאבטח.

15. כמו כן ובגדר הנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה עולה מתוך ההודעות שהוגשו לתיק, כי לא מדובר היה במעשה תקיפה מתוכנן מצד הנאשם, אף לא בהצטיידות מוקדמת בסכין, אלא באירוע שהלך והתפתח במידה לא מועטה על רקע אקט יזום והתגרות מצד המתלונן ואחיו שתחילתו באי היענות המתלונן להוראות המאבטח המבוגר של הקניון והטחת איומים וקללות כלפיו, המשך בקללות כלפי הנאשם ודחיפתו, וכלה בהזעקת תגבורת (שני אחיו) למקום, שאף הם לא נשמעו להוראות המאבטח ואף השליכו כסאות לעבר הנאשם.

כמובן, שאין באמור לעיל כדי להצדיק או להכשיר באופן כלשהו את מעשיו של הנאשם, ואולם ברור כי נסיבות אלו יש בהן כדי להעיד על הלך רוחו וכדי להפחית במידת מה מרמת המסוכנות שלו והפסול שבמעשיו.

16. לצד זאת, יש לקחת בחשבון כי הפציעות שנגרמו למתלונן ולאחיו הן פציעות לא חמורות במיוחד, ודומני כי אין צורך להכביר במלים אודות הרלוונטיות של חומרת הפציעות לרמת הענישה בענייננו.

17. כמו כן, ובמסגרת השיקולים שאינם נוגעים לנסיבות ביצוע העבירה, לקחתי בחשבון כי הנאשם הוא בחור צעיר, כיום בן 23 שנים, שזו לו ההסתבכות הראשונה עם החוק. הנאשם היה עצור ל-10 ימים ומשך מספר חודשים היה במעצר בית מלא, ויש להניח כי המעצר ומעצר הבית חידדו עבורו את הגבולות בין מותר לאסור והיו לו במובן מסוים גורם מחנך ומרתיע.

זאת ועוד, הנאשם הודה במעשיו בהזדמנות הראשונה, ולכן יש לזקוף לזכותו את החיסכון בזמן שיפוטי ובמשאבים הכרוכים בניהול התיק אלמלא הודאתו.

18. לסיום, ראיתי לנכון להתחשב בהסכם 'הסולחה' עם המתלונן ומשפחתו. מדובר בנתון רלוונטי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40(5) לחוק, שם נקבע כי בית המשפט רשאי להתחשב בנסיבות נוספות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כמו "**מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה**". זה המקום להעיר, כי הסכם סולחה הוכר זה מכבר כשיקול לקולא בהיותו גורם להשקטת הרוחות וביטוי לרצון קורבן העבירה.

19. אף בפסיקת בית המשפט העליון קיימת הכרה בהסכמי סולחה כאמצעי נוסף ליישוב סכסוכים בדרכי שלום ומחוץ לכותלי בית המשפט. בהקשר זה נקבע, כי הסולחה מגלמת בתוכה עקרונות של צדקמאחה המבטאגם את האינטרסים של קורבן העבירה, וכך עשויה היא להביא לסיומו האמיתי שלהסכסוך (בש"פ 8041/06 **מרזוק נ' מדינת ישראל**, פסקה 5, ניתן ביום 31.10.2006; ראו גם מאמרו של כב' השופט ר' שפירא, "הגיעה העת לסולחה", הפרקליט מ"ח (תשס"ו) 433). בהינתן הדברים הנ"ל נקבע בבית המשפט העליון, כי בהתקיים הנסיבות המתאימות לכך ניתן להתחשב בהסכם הסולחה כשיקול לקולא בעונש (ע"פ 635/05 **דענא נ' מדינת ישראל**, פסקה 18, ניתן ביום 26.11.2007). בגדר הנסיבות הקשורות לעניין, ניתן להצביע על חומרת העבירה כשיקול רלוונטי (עניין דענא הנ"ל), ולהיות הסולחה כנה ואמיתית ולא כזו הנעשית מתוך חשש או פחד של המתלונן מפני הנאשם או מי מטעמו (ע"פ 897/12 **סלהב נ' מדינת ישראל**, פסקה 47, ניתן ביום 30.7.2012).

20. בנסיבות המקרה דנא, הסכם הסולחה אינו קובע תשלום פיצוי למתלונן - וזו הסיבה שבגינה מצאתי שלא לחייב את הנאשם בתשלום פיצויים כאחד מרכיבי הענישה - ואולם הוא מבטא הכרה הדדית של הצדדים בחומרת המעשים שלהם וחשיבות ההתרחקות מדרכי אלימות כפתרון לסכסוכים. אגב כך יצוין, כי המאשימה אינה טוענת כנגד תוקפו של ההסכם או כנגד המשקל שניתן לייחס לו.

21. סיכומו של דבר, אני סבורה כי בשל כל השיקולים המנויים לעיל יש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים. בנסיבותיו של המקרה לא מצאתי לנכות את ימי המעצר מהתקופה של עבודות השירות.

22. אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות במעון יום לקשיש בסח'נין, כאמור בחוות הדעת מטעם הממונה על עבודות שירות. הנאשם יתייצב ביום 27.11.2014 בשעה 08.00 במשרדה של הממונה על עבודות שירות לשם תחילת ריצוי העונש.

הנאשם מוזהר כי העבודות כוללות תנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללי העבודה יכולה לשמש עילה להפסקת העבודות וריצוי יתרת התקופה במאסר בפועל מאחורי סורג ובריא. כמו כן, הנאשם מוזהר כי אין לשתות אלכוהול במהלך העבודה ואין להגיע תחת השפעת אלכוהול לעבודה, שאם לא כן, יהווה הדבר עילה להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי יתרת התקופה במאסר בפועל מאחורי סורג ובריא.

ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יבצע בתקופה זו עבירת אלימות מסוג פשע וירשע בגינה.

ג. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יבצע בתקופה זו עבירת אלימות מסוג עוון וירשע בגינה.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות.

אני מורה על השמדת המוצגים.

ניתנה והודעה היום ט"ז תמוז תשע"ד, 14/07/2014 במעמד הנוכחים.

ג'ני טנוס , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מורה על השבת הפיקדון אשר הופקד ע"י הנאשם בתיק 54445-06-13 לידי הנאשם באמצעות בא כוחו.

כמו כן ולאור סיום ההליך, אני מורה על השבת הפיקדון אשר הופקד ע"י המפקחים בתיק עמ"ת 58985-06-13 בבימ"ש המחוזי בחיפה לידי המפקחים באמצעות ב"כ הנאשם אשר יקבל את הסכומים לידי הנאמנות ויעבירם הלאה למפקחים.

ב"כ הנאשם רשאי להציג החלטה זו לתיק הנ"ל בבימ"ש המחוזי לשם ביצוע האמור.

**ניתנה והודעה היום ט"ז תמוז תשע"ד,
14/07/2014 במעמד הנוכחים.
ג'ני טנוס , שופטת**